

« zurück blättern vor »

RAUSZ subst. pl., ab 1912; ‘Zustand der Betäubung, der Aufregung, am häufigsten hervorgerufen durch Alkohol’ – ‘odurzenie, podniecenie wywołane najczęściej alkoholem’: vor 1912 Sw *Mieć rausza* (= *być podchmielonym*). ◦ (1951) 1957 Wańk.Ziele 149, DOR *Ciekawy jest ten “rausz” alkoholowy, który każe człowiekowi być właściwym sobą, mniej ostrożnym, mniej czającym się wobec życia i bliźnich*. ◦ 1957 Siedl.A.Świat 297, DOR *Nie potrzebował podchmieleń, bo na trzeźwo miał w sobie ten błogi rausz, z którego rodzą się nieprawdopodobne pomysły*. – SW, DOR. ◊
Etym: nhd. *Rausch* subst. m., ‘Zustand der Trunkenheit’, GRI.

« zurück blättern vor »